

Sharon Bolton

Valse vrouw

Vertaald uit het Engels door Anda Witsenburg

A.W. Bruna Uitgevers

1

De vrouw aan de tafel was een van de mooiste die Olive ooit had gezien. Ze was lang en slank, en haar saffierblauwe ogen werden omringd door dikke zwarte wimpers, onder wenkbrauwen die zo perfect waren dat ze met een superfijn penseeltje op haar gezicht geschilderd leken. Maar dat was niet zo, zag Olive toen ze dichterbij kwam. Ze waren echt. Haar volle rode lippen waren fraai gewelfd.

In Olives korte afwezigheid was het restaurant een stuk drukker geworden, en daardoor warmer en lawaaiiger. Er waren een paar groepen gearriveerd die kerst kwamen vieren. Dat zou eigenlijk geen probleem moeten zijn, want ze had zichzelf van een plekje verzekerd voordat ze was weggelopen, maar... haar stoel was nu ingenomen door een vrouw die ze nog nooit eerder had gezien.

‘Ik geloof dat u aan mijn tafel zit,’ zei ze met een vaste stem die geen tegenspraak dulde, maar ze bleef glimlachen.

De indringer was iets ouder dan Olive, een jaar of achtendertig. Haar kortgeknipte haar was zwart en zag eruit alsof het zou krullen als het de kans kreeg om wat te groeien. Ja, dat moest wel, want een paar langere haren vormden hoog op haar voorhoofd een perfecte cirkel. Ze droeg een trui in dezelfde kleur als haar ogen, en haar huid had zelfs midden

in de winter de gezonde, gebruinde gloed van iemand die in de buitenlucht werkte. Ze rook naar koude lucht. Ze sloeg haar ogen op naar Olive, en er verschenen twee horizontale rimpels boven die prachtige wenkbrauwen.

Ze zei: 'Jouw tafel?'

Olive zag vanuit haar ooghoek dat iemand haar kant op keek, iemand vlakbij die een confrontatie zag aankomen, en ze voelde haar maag samentrekken.

'Ik heb mijn jas op de stoel gelegd.' Ze richtte haar blik op de stoel waar de vrouw op zat. 'Die stoel.'

De mondhoeken van de onbekende vrouw gingen omhoog terwijl ze zich omdraaide. Ze leunde overdreven opzij om naar de vloer te kijken, onder de tafel, waardoor Olive een glimp opving van haar lange benen in skinny jeans en bruine leren cowboylaarzen. Ze moest bijna een meter tachtig zijn als ze stond.

Ze keek weer omhoog naar Olive met een glinstering in haar ogen die zowel spot als ergernis kon uitdrukken en vroeg: 'Weet je het zeker?'

Oké, er was geen spoor van Olives jas te bekennen, maar ze had hem beslist niet aan, en het was uitgesloten dat ze zonder jas vanuit het bijgebouw over de parkeerplaats was gelopen. Die trut had haar jas verstopt zodat ze de laatste vrije tafel kon inpikken.

'Daar ben ik weer, mevrouw. Sorry dat u zo lang moest wachten. Ik moest een nieuwe fles uit de kelder halen.' De ober verscheen als een door de hemel gezonden bewijs dat dit echt haar plek was. Hij zette een groot glas rode wijn op tafel, trok de lege stoel naar achteren en gebaarde naar Olive dat ze moest gaan zitten. 'Staat u mij toe,' zei hij.

Olive deed het, blij dat ze had gedoucht en zich had omgekleed na de rit en er toonbaar uitzag, want de vrouw aan de andere kant droop van het zelfvertrouwen. Terwijl ze

ging zitten, voelde ze haar voet langs een van de cowboylaarzen strijken, en ze trok hem snel terug.

‘En ik heb uw jas weggehaald. Ik hoop dat dat geen probleem is,’ ging de ober verder. ‘Hij was van de stoel gevallen, en ik was bang dat iemand erop zou gaan staan. Hij hangt naast de bar. Ik kan hem ophalen als u wilt.’

‘Nee, dat is prima, dank u.’ Olive bleef de vrouw aan de overkant van de tafel in de ogen kijken. Ze trok haar wenkbrauwen op, wachtend op een verontschuldiging die niet kwam.

‘En voor u, mevrouw?’ vroeg de ober.

‘Een whisky-soda,’ antwoordde de vrouw, die net zo hard terugstaarde. ‘Niet te veel ijs.’

De ober merkte de spanning tussen de twee vrouwen niet op of koos ervoor die te negeren. ‘Daar ligt buiten inderdaad al genoeg van,’ zei hij. ‘Hebt u allebei al een keus kunnen maken?’

Olive zag dat er menukaarten op tafel waren gelegd terwijl ze weg was. De vrouw in de blauwe trui pakte er eentje en gaf hem terug aan de ober. ‘Ribeye, alsjeblieft. Rare. Met extra frites. Geen champignons. Ik ben allergisch voor padenstoelen.’

‘Geen probleem. En voor u, mevrouw?’

‘Ik hoor niet...’ begon Olive. Ze had op het punt gestaan om te zeggen dat ze niet bij deze vrouw hoorde, maar door een plotselinge beweging viel ze stil.

De vrouw tegenover haar had haar linkerelleboog op tafel gezet en ondersteunde de zijkant van haar gezicht met haar wijsvinger en duim, waardoor haar trouwring duidelijk zichtbaar was. Haar blauwe ogen leken donkerder te worden, te veranderen in de kleur van leisteen, toen ze naar Olives linkerhand keek, en naar de ring waar Olive zich zelfs na zes maanden nog zo sterk bewust van was. Het kon

haar verbeelding zijn, of de wijn die ze in haar kamer al had gedronken, maar school er iets van een vraag in de manier waarop die blauwe ogen haar aankeken? Misschien zelfs een uitnodiging?

‘... Ik weet het nog niet,’ ging Olive verder. ‘Wat is de veganistische optie?’

Als de ober al iets vreemds opmerkte, was daar in zijn stem niets van te horen. ‘Risotto met geroosterde pompoen en gekaramelliseerde ui. Ik kan het zeer aanbevelen.’

Olive was niet veganistisch. Ze wist eigenlijk niet eens waarom ze het gevraagd had.

‘Ik neem ook de ribeye, met heel veel champignons.’ Ze gaf de menukaart terug.

‘En een grote fles mineraalwater,’ zei de vrouw aan de andere kant van de tafel. ‘Mijn vrouw moet vroeg op.’

De ogen van de ober schoten plotseling geïnteresseerd van de ene vrouw naar de andere, waarna hij vaag glimlachte en wegliep.

Het bleef een ogenblik stil, toen nog een. Olive opende haar mond om te vragen: ‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig?’, maar er kwam niets uit.

‘Zo, hoe was je dag?’ vroeg de vrouw. ‘Je ziet er gespannen uit.’

De mysterieuze indringer was niet van plan om weg te gaan, dat was duidelijk. En had Olive al niet te lang gewacht om de ober te vragen een andere tafel voor haar te zoeken? Vooral nu ze zich had laten aanspreken als de echtgenote van deze vrouw?

‘Is alles naar wens verlopen?’ drong de vrouw aan.

Het was niet aannemelijk dat het hotel nog een vrije tafel had. Er was zo vlak voor Kerstmis waarschijnlijk geen tafel meer over in de hele stad. Ze betaalde twee keer zoveel als normaal voor haar kamer, en ze had de energie om hier-

naartoe te komen bijna niet op kunnen brengen, maar de gedachte aan weer een avond thuis, aan weer een avond lang doen of ze het fijn vond om Michael te zien, nee, dat was gewoon niet...

‘Hallo? Aarde aan mijn vrouw.’ De vrouw met de saffierblauwe ogen glimlachte om haar eigen grapje, en er verscheen een kuiltje in haar linkerwang.

Dus dit was de grote vraag: was een eenzaam diner in een bomvol hotel vlak voor kerst echt wat Olive vanavond wilde?

‘Carlisle was leuk, zoals altijd,’ zei ze. ‘Lancaster niet zo. De rit hiernaartoe was behoorlijk riskant. Ik vermoed dat ze dit weekend het hele noorden van Engeland voor verkeer zullen afsluiten.’

Ze wachtte tot de vrouw zou vragen wat ze deed, details zou willen, het gebruikelijke om elkaar heen dansen van vreemden. Maar ze waren geen vreemden, niet tijdens dit rare spelletje waarvoor ze was uitgenodigd. Ze waren getrouwd.

‘En hoe was jouw dag?’ vroeg ze, waar ze voor alle zekerheid voorzichtig ‘schat’ aan toevoegde. Het klonk vreemd en geforceerd uit haar mond. Haar nieuwe gezelschap was hier beter in dan zij.

Dat gezelschap zuchtte en slaagde er zelfs in om verveeld te kijken. ‘Hartlepool loopt een maand achter, de gebruikelijke problemen met die lui van Darlington. Daar staat weer tegenover dat ze de gezondheids- en veiligheidsinspecties goed hebben doorstaan.’

Ze werkte in de bouw, als opzichter of manager van een bouwplaats. Aangenomen natuurlijk dat ze de waarheid sprak.

‘De lama’s zijn weer ontsnapt,’ ging ze verder. ‘Ik moet het met Jim over een hogere omheining hebben.’

Misschien was het de bedoeling dat deze hele avond zich zou afspelen in een of andere bizarre fantasiewereld. Misschien moest Olive zelf doen of ze hersenchirurg of astronaut was, want als je het spelletje meespeelde, kon je dat maar beter goed doen.

Een beeld flitste door haar hoofd: Michael die zich thuis in de studeerkamer door een eindeloze stroom e-mails uit het kiesdistrict heen worstelde, met een vertrokken gezicht wanneer elders in huis een ruzie losbarstte. En af en toe checkte hij Find my Friends om te zien of ze goed was aangekomen, bezorgd dat ze buiten de deur was met zulk vreselijk weer. Een van Michaels stokpaardjes was hoe gevaarlijk de winters in het noorden konden zijn.

Waarom was ze in godsnaam spelletjes aan het spelen?

Haar telefoon piepte. Een inkomend bericht. Ze keek omhoog, maar het was niet van Michael, alleen maar een herinnering van haar sportschool dat haar lidmaatschap vernieuwd moest worden. En ondertussen hadden ze het over lama's.

‘Hoe ver zijn ze gekomen?’ vroeg Olive toen de ober terugkwam met een glas whisky op een zilveren dienblaadje.

‘Bijna vijf kilometer voordat een motorrijder de politie belde. Bedankt.’ De vrouw klemde haar drankje in de palm van haar rechterhand. ‘De jongens van de boerderij hebben ze bijeengedreven en weer teruggebracht.’

Dus nu waren ze een getrouwd stel met lama's als huisdieren. Olive voelde een ongebruikelijke kriebel in haar maag, het begin van de neiging om te lachen. ‘Gaat alles goed met ze?’ vroeg ze.

De onbekende vrouw krabde aan haar achterhoofd en nam een slok whisky. ‘Het gaat prima met ze. Laten we het niet over de lama's hebben. Waarom ben je zo van streek?’

‘Ik ben niet van streek.’

De vrouw leunde voorover. Olive ving weer de geur van het platteland op en, daaronder, iets van granaatappel, of misschien sandelhout, maar vaag, alsof ze rechtstreeks van haar werk was gekomen zonder zich te douchen of te verkleeden.

‘Je hebt het tegen mij, hoor.’ De vrouw zette haar glas neer en miste daarbij de onderzetter omdat ze het oogcontact geen fractie van een seconde verbrak. ‘Je houdt je kaken op elkaar geklemd, je trekt je schouders op tot je oren, en je bijt weer op je nagels.’

Olive keek omlaag. Haar nagels waren een ramp. En wat betreft de rest: nou, het was niet heel verbazingwekkend dat ze gespannen was gezien de wending die haar avond had genomen. Misschien was het tijd om hier een punt achter te zetten. Ze kon iets bestellen via roomservice, Michael bellen, zichzelf dwingen om terug te keren naar de gewone wereld.

Alsof ze voelde dat ze zich terugtrok, leunde de vrouw nog verder naar haar toe, zodat Olive de whisky in haar adem kon ruiken. Voor een toeschouwer zou het er intiem uitzien, vertrouwd, als een onderonsje tussen twee mensen die elkaar door en door kenden.

‘Hé.’ De stem van de vrouw klonk te zacht om opgevangen te worden door iemand die zelf niet aan de kleine tafel zat. ‘Er is maar één reden waarom we een hotelkamer zo dicht bij huis hebben geboekt.’ Ze keek om zich heen door de lawaaiige ruimte en trok een gezicht. ‘Zo vlak voor Kerstmis.’

Een moment voelde Olive paniek opkomen. Deze vrouw wist waar ze woonde. Nee, dat was onmogelijk; ze had gewoon goed gegokt door het spoortje noordoostelijk accent in Olives stem.

‘Waarom ook alweer?’ vroeg ze uitdagend.

‘Om te praten.’ De onbekende vrouw ontspande, liet zich achteroverzakken en pakte haar glas weer. ‘Ga maar lekker tekeer, schat. Doe alsof ik je beste vriendin ben. Kom op, gooi het er allemaal uit.’

Was dit niet precies wat Olive nodig had? Uitrazen tegenover een beste vriendin? Maar het was uitgesloten dat ze haar echte vriendinnen zou vertellen dat al hun waarschuwingen en twijfels voor honderd procent waren uitgekomen en dat ze zich, zes maanden na de bruiloft waar iedereen zo tegen was geweest, in een onmogelijke, ellendige situatie bevond. Nee, wat zij nodig had was de kans om haar hart te luchten tegen een volslagen onbekende die ze na vanavond nooit meer zou zien.

Ze leunde naar voren, blij dat ze haar tanden had geпоetst voor ze naar het restaurant kwam. ‘Die verrekste schoonmoeder van jou,’ siste ze.

Zoals verwacht werd dat beantwoord met een verbaasde frons, en Olive wachtte tot de onbekende vrouw vroeg wat ze met die nogal eigenaardige woordkeus bedoelde. In plaats daarvan trok de vrouw een gezicht, zuchtte en knikte, alsof ze stilzwijgend erkende, hoe weinig loyaal het misschien ook was, dat Olive inderdaad een punt had. Verdomme, ze was hier goed in.

Olive vroeg zich even af of het ter sprake brengen van Gwendoline als een koude douche zou werken, een die haar terug zou voeren naar haar echte leven, een leven met problemen die moesten worden aangepakt. Maar ze beseftte dat ze niet terug wilde, nog niet.

‘Wat heeft ze nou weer gedaan?’ vroeg de vrouw.

Een vraag die bijna onmogelijk te beantwoorden viel. Als je in de buurt van de moeder van Michaels overleden vrouw was, voelde het of je voortdurend steekjes kreeg

toegediend. De dingen die ze deed waren niet genoeg om serieus over te klagen, maar de manier waarop ze zich gedroeg jegens Olive, elke dag weer, zou iedereen gek maken. Gwendoline viel haar in de rede, liet haar was in de regen aan de lijn hangen, raakte berichten van vriendinnen kwijt, zelfs die van haar echtgenoot, sloeg met deuren wanneer Olive lag te slapen na een nachtdienst, keurde elk televisieprogramma dat ze keek luidkeels af. Er waren voorbeelden te over.

‘Ze verstopt mijn post,’ zei Olive uiteindelijk.

De onbekende vrouw fronste. ‘Ze doet wat?’

‘Als er iets voor mij komt, verbergt ze het. Ze houdt het een paar dagen achter, en dan ligt het als bij toverslag op de deurmat alsof er een vertraging was bij de post.’

‘Hoe weet je dat er geen vertraging was bij de post?’

‘Omdat het te vaak gebeurt. Nooit aangetekende post, want dat kan ik navragen. Ik heb dit nog niet verteld, maar zes van mijn verjaardagskaarten kwamen te laat. En ik weet zeker dat niet alle zes die mensen hun kaart te laat op de post hebben gedaan. Ze wilde dat ik een rotdag had.’

Olive had door dat ze harder was gaan praten. De gebeurtenissen op haar verjaardag knaagden nog steeds aan haar. Maar dit hielp, als een bizar soort therapie. Het voelde goed om stoom af te blazen. Ze had de afgelopen zes maanden te veel opgekropt.

‘En de meisjes maken het er niet beter op.’ Olive voelde haar opwinding toenemen. Het zou moeilijk worden om te stoppen nu ze eenmaal was begonnen.

‘Het zijn nog kinderen,’ probeerde de vrouw. ‘Het is voor hen ook niet makkelijk geweest.’

Weer een gok. Deze vrouw kon niet weten hoe oud haar stiefdochters waren.

‘Dat snap ik. We wisten dat dat het geval zou zijn. En als

het alleen om de meisjes zelf ging, zou ik het wel aankunnen. Het zijn natuurlijk geen slechte kinderen. Maar ik weet niet wat het is met Gwendoline; het lijkt wel of zij ze aanmoedigt. Ze zien dat zij zich slecht gedraagt en weten dat zij er ook mee weg kunnen komen.'

Het gezicht van de onbekende was nu heel serieus, de ideale toehoorder.

'En ik ben er klaar mee. Eerlijk gezegd wil ik morgen niet terug naar huis.'

En dat was toch echt zo?

'Wat wil je dan dat er gebeurt?' vroeg de vrouw. 'Wat wil je dat ik doe?'

Olive zette haar lege glas neer. 'Je kunt niets doen, dat weet ik. We zitten ermee opgezaald. Ik zit ermee opgezaald.'

De ober kwam eraan met hun eten.

'Ribeye, rare, met champignons voor u, mevrouw Anderson.' De ober had in het hotelregister haar naam opgezocht. Het was een hoffelijk gebaar, maar het betekende dat de vrouw aan de andere kant van de tafel nu wist hoe ze heette. 'En zonder voor u, mevrouw.'

'Dat ziet er fantastisch uit, dank u.' Olives zogenaamde echtgenote glimlachte naar de ober.

'Kan ik nog iets anders voor u halen?' De ober leek langer te blijven hangen dan strikt noodzakelijk.

'Nee, dit is prima, bedankt.'

'Geniet ervan.' De ober wierp hun allebei een glimlach toe, aarzelde nog een seconde en liep weg.

'Oké,' zei de onbekende vrouw.

'Oké, wat?'

Ze pakte haar vork en prikte in een patatje. 'Oké, we gaan verhuizen. Alles wat je wilt. Je hoeft het maar te zeggen. Dat zou je moeten weten.'

Olive voelde een vreugdeloze lach opborrelen. Alsof de nachtmerrie die haar leven was geworden zo makkelijk kon worden opgelost.

2

De voorste man vernielde de voordeur. Hij had de bouw van een bulldozer en leek net zo onmogelijk te stoppen. Nadat hij de stormram op zijn schouder had gehesen haalde hij uit. De klap versplinterde de stilte van de nacht, en de kerstkrans, een vlechtwerk van kerstrozen, witte distels en eucalyptus, schudde verontwaardigd.

‘Gewapende politie!’

‘Gewapende politie. Uit de weg!’

De stormram beukte weer, en toen een derde keer, waardoor het geschreeuw van meerdere stemmen nog maar net hoorbaar was. Politie-invallen waren luidruchtige gebeurtenissen.

De eiken panelen om het slot braken, en de deur zwaaide open. De tweede man, zwaarbewapend, sprong naar binnen, waarbij hij de krans van het haakje stootte. Hij rende naar links. De derde man volgde en sloeg af naar rechts. De ruimte was goed verlicht, de entree van een rijk familiehuis. De mensen die buiten wachtten voelden hun hart bonken, de adrenaline stromen; alle agenten van de eenheid stonden te trappelen om naar binnen te gaan.

Allemaal, op één na.

Het lawaai nam toe.

‘Gewapende politie, handen omhoog!’

‘Gewapende politie, kom tevoorschijn, nú!’

Eén agent had dit nog nooit eerder gedaan; één agent zou er momenteel alles voor overhebben om terug te zijn bij de verkeersdienst. Hij ademde diep in, waardoor de nachtlucht in zijn neusgaten prikkelde, en keek nog eens om zich heen door de winternacht. Op de kille bries bespeurde hij een vleugje zout van de Noordzee en houtrook van een boerderij in de buurt. Het huis stond op een relatief hoog punt, maar toch doorbraken slechts een paar lichtjes het duister om hem heen. De uitgestrekte North Yorkshire Moors lagen op een steenworp afstand.

De vierde man rende de eiken trap op.

De vijfde man, de nieuwe, gleed bijna uit over de gevallen kerstkrans. Een van zijn handen, glibberig van het zweet, omklemde de handgreep van de Heckler & Koch G36. De andere hield de loop (min of meer) stil terwijl hij zijn evenwicht hervond en opzijstapte. De komende paar minuten was het zijn taak om de voordeur te bewaken en ervoor te zorgen dat niemand anders dan zijn collega's het pand verliet.

Makkelijk, zei hij tegen zichzelf. Geen probleem. Zelfs hij kon dit niet verprutsen.

3

Een uur nadat Olive was gaan zitten, was de naamloze vreemdeling nog steeds dat. Ze had zich niet voorgesteld. Haar 'vrouw' zou het wel weten, natuurlijk, maar als er al een subtiele manier was om erachter te komen, had Olive die nog niet bedacht.

'Vertel eens een geheimpje,' zei de onbekende vrouw toen ze haar eten ophad, en Olive nog nauwelijks de helft van het hare.

Olive schoof de rest heen en weer in een vergeefse poging het minder te laten lijken dan het was. Zelfs haar maag leek af te keuren wat ze deed. De wijn, daarentegen, gleed probleemloos naar binnen, dus misschien was haar maag net zo in tweestrijd als de rest van haar.

'Je kent al mijn geheimen al,' antwoordde Olive.

'Onmogelijk.'

De vrouw stak een hand uit. Olive zag hem haast in slow motion op haar gezicht afkomen, de huid gebruid met wat sproetjes, de vingertoppen ruw. Ze keek er gebiologeerd naar, als een klein zoogdier dat een wiegende slang tegenover zich had. De vingers streken langs de zijkant van Olives gezicht, en een lok haar werd achter haar oor geschoven. Ze bleven even tegen haar nek liggen.

‘Ik hou van je oren,’ zei de vrouw. ‘Ze zijn sexy. Maar dat weet je.’

Het was warm geworden in de ruimte, of dat leek zo, en de neersijpelende condens op de donkere ramen herinnerde Olive ongemakkelijk aan de zweetdruppels die maar over haar rug bleven lopen. Ze wilde al een tijdje haar jasje uitdoen maar was bang voor het signaal dat ze daarmee zou afgeven. Iets uittrekken suggereerde ontspanning, misschien zelfs een wens om haar lichaam te tonen.

Haar tafelenoot had geen last van zulke remmingen. De blauwe trui hing allang over de rugleuning van haar stoel, waardoor haar strakke zwarte T-shirt zichtbaar was. Hoewel Olive haar uiterste best deed om niet te kijken, konden de volle, hoge borsten en de kleine schelptatoeage op de rechterschouder van de vrouw haar niet ontgaan.

Ze had ernaar willen vragen, had zelfs al woorden bedacht die de spelregels niet zouden overtreden: je hebt me nooit verteld waarom je juist die tatoeage hebt gekozen? Maar ze had het niet gedaan, omdat iets over het lichaam van deze vrouw zeggen, erkennen dat ze het had gezien, voelde alsof ze een grens overging.

Ze was diep geschokt geweest toen ze merkte dat ze zich afvroeg hoe die borsten zouden aanvoelen in haar handen.

‘Nou, kom op,’ drong de onbekende vrouw aan. ‘Een geheimpje.’

De huid van Olives gezicht en hals tintelde nog. Ze zei: ‘Als ik dat doe, vertel jij er dan een van jou?’

De vrouw haalde haar schouders op. ‘Dat lijkt me wel zo eerlijk. Jij eerst.’

Waar moest ze beginnen? ‘Ik haat de boot,’ zei ze.

De wenkbrauwen van de vrouw gingen weer omhoog alsof ze verbaasd was, al had Olive in feite van alles kunnen zeggen – ‘Ik werk al jaren voor M15’, ‘Ik heb mijn wiskunde-

leraar verleid op mijn zestiende' – zonder dat deze vreemde enig idee zou hebben of het klopte of niet. Het was veelzeggend dat ze iets had gekozen wat waar was.

'Ik doe al maanden alsof,' ging ze verder. 'Omdat ik weet hoe belangrijk het voor jou is, en hoeveel het voor je betekent dat we er samen van genieten, maar elke keer als we uitvaren, sta ik te trillen. Ik voel me ziek, zelfs als het water volgens jou spiegelglad is. En zodra hij scheef hangt, zodra hij lijkt te kantelen of...'

'Slagzij maakt,' verbeterde de vreemde, waardoor Olive begreep dat ze, wie ze ook mocht zijn, iets over zeilen wist. En er misschien ook wel een hekel aan had, want haar ogen waren kouder geworden, en de lijnen van haar kaak waren verstrakt.

'Op die momenten weet ik zeker dat we gaan omslaan en dat ik zal verdrinken, en dan haat ik je,' ging Olive verder. 'Ik haat je omdat je me gelooft als ik zeg dat ik ervan geniet, en ik haat de meisjes omdat het voor hen allemaal geen probleem is, en ik haat Gwen omdat ze er voortdurend over doorgaat hoe goed... nou ja, je weet wel.'

Dat wist de vrouw niet, dat kon ze ook onmogelijk weten, maar – o god – wat een opluchting om deze gevoelens uit te spreken.

'Dit voelt als iets waar we eerder over hadden moeten praten,' zei de vrouw.

En ze had gelijk. Olive had zoveel opgekropt, en haar weerzin begon langzaam in walging te veranderen, waardoor alles in gevaar kwam.

'Hoe kon ik je iets vertellen waardoor je minder van me zou gaan houden?' vroeg ze.

De vrouw opende haar mond om een of andere cliché-opmerking te maken die Olive nu echt niet wilde horen.

'Jouw beurt,' zei ze om haar voor te zijn.

De onbekende vrouw nam de tijd, en op dat moment drong het tot Olive door dat de feestvierders om hen heen inmiddels wat rustiger waren geworden en geleidelijk vertrokken. Ergens in het hotel speelde discomuziek, en veel van de gasten waren ernaar op zoek gegaan. De ruimte die ze achterlieten was bezaaid met feestafval: gescheurde papieren hoedjes, vochtige serpentineslingers op het kleurige tapijt, gebruikte papieren servetten, lege knalbonbons en proseccokurken.

Na meer dan een minuut stilte, toen Olive op het punt stond aan te dringen, zei de vrouw weer iets.

‘Ik heb dit gepland.’

Olive deinsde achteruit en voelde dat haar blik verhardde. Dus het spel was voorbij.

‘Ik zag je zitten in je eentje toen ik binnenkwam. Ik zag je opstaan om naar het toilet te gaan, en ik heb de kans gegrepen.’

‘Waarom?’ Het was dus geen echte vergissing geweest met daarna een onschuldig spelletje. Deze vrouw had dit allemaal gepland, om de een of andere reden die nog niet duidelijk was maar het spoedig wel zou worden. En Olive had veel te veel wijn gedronken.

‘Omdat het leek alsof iemand me keihard in mijn maag stompte toen ik je zag,’ antwoordde de vrouw. ‘En er kwam een idiote gedachte in me op.’

Vraag haar niet wat. Dit is al te ver gegaan.

‘Ik dacht bij mezelf: daar is ze. Eindelijk.’

Olive was zich bewust van de bewegingen om hen heen, van personeel dat de zaal probeerde op te ruimen, maar haar ogen konden die van de vrouw aan de andere kant van de tafel niet loslaten. Ze wachtte tot er woede in haar opkwam, verontwaardiging – met wie dacht ze verdomme wel dat ze te maken had – maar ze wachtte tevergeefs.

‘Kan ik u nog iets anders brengen?’ Hun ober was terug. Olive kon geen woord uitbrengen. Haar tafelenoot zei: ‘Twee glazen brandy, alsjeblieft. We nemen ze mee naar onze kamer.’

‘Geen probleem.’ De ober liep weg.

‘Ga ik te ver?’ vroeg de vrouw.

Ja, veel te ver. Ze was getrouwd, en wat ze met Michael had was veel te belangrijk om nu op het spel te zetten.

En toch, ze was zo vreselijk ongelukkig. En zo vreselijk dronken. En dit voelde meer en meer als iets wat onvermijdelijk was.

‘Ik logeer in kamer 7,’ zei Olive. ‘Aan de andere kant van de binnenplaats.’

De vrouw stond op. ‘Ik zal je jas pakken.’